

Gierik 31, herfstnummer 1991

Erik van Malder

RECITAL

(voor E.v.d.K.)

Het wederzijds bevruchten, de akkers,
ruimten zinderend genot. Bevolkt met
werelden van componisten, herlevend
onder hamertjes van ongemeen talent.

Hier zie ik krijgers, wezen, herborenen,
moeders aarde vretend, kinderliefde
beroerend.

Toetsen hoesten, ogen staren
over snaren en zien het Al.
Jonge vingers passen ritme en
toonaard aan. Aan de eeuwige stem
van gulzige takken brekend uit de stam.

WOESTIJNEN

En kunnen dan de eindeloze rijen palen
het noorden haten, het zuiden paaien,
getuigen van oneindige dwaaltochten
en overlevingsdrang?
Uit het broeierige zand woekert omhoog
de stormkracht der getijden. Kinderhanden
reiken naar het speeltuig der rijken.
De zon staat bol en speelt een rol.
Wind snijdt en gedijt over de vlakte.

HOOR DE HORIGEN

Hoe ze Kruipe Zoeken Vloeken,
geen uitweg of ontsnapping mogelijk.
Ze slingeren pensen en flensen,
schaamteloze trofeeën, naar halve mensen.

("Gijlieden kruipt met mest in nest en
waant Uzelven uitverkoren, maar niets
gaat verder dan wat plompverloren
buigend hopen.")

"Ooit staan Tempels en Kerken
als kruisen en zerken gelijnd
voor de uitverkorenen,
dat bezweer ik U!")

Er zijn altijd filosofen, vakbonden, idealen.
Morgen componeren ze nieuwe internationales.
Overmorgen sluiten ze hun mond en
zweren trouw. Trouw zweren aan Mc Donald's.
Luid scanderen. Alsof ze het ware nooit leren!

("Maar wat is het Ware? Het schraapsel
van Vulkanen? Het wachten op de
Onverwachte? Het leren begeren?")

Eeuwenlang dienen ze zich aan.
"Hier staan we, bereid als teek, mier, mijt."
Om hen gelachen, neergebogen.
Wanneer ooit krijgen ze spijt?

Ole Sarvig (1921)

POPPEN

De mens is een larve.

Kristus was de eerste
die zich verpoppte.

Nu zijn we allen poppen,
hangen als schaduwen achter trappen en daken.

JONGE NACHT

De maan rinkelde als een elektrische klok
in de nacht
en allen hoorden het.

Maar de ziel liep weg naar een veld
en speelde er als een jongen.

RIJP

Zwijgend
zaten bruine pitten
in de kerk van de appel.

En eromheen in de nevel
hingen de tempels van de vrucht,
groen en klaar.

Wij gingen rond
en klopten bij alle aan.

De priesters waren bruin en zwijgzaam.

(Uit het Deens vertaald door Romain John van de Maele)

Ubbo - Derk Hakkolt

BALANS

de hemel
heeft ons alleen gelaten
de aarde
vreemd onpartijdig
houdt zich afzijdig
medemensen
hebben hun vermoede bestaan
nooit ofte nergens doen blijken

ZO ZAG IK EEN MENS

zo zag ik een mens
wankelen
voorover achterover
naar alle kanten
hij viel opzij

zo zag ik een mens
waggelen
linkerheup op
rechterheup op
hij kwam vooruit

zo zag ik een mens
wentelen
hals over kop
kop over hals
hij bleef ter plaatse

zo zag ik een mens
wandelen
neus in de wind
neus achterna
hij genoot

Jean-Jacques Gorus

CHASTETÉ

Encor ta candide pudeur
peut entraver ma course altière
C'est effleurant
tes yeux en pleurs
que je t'ai prise tout entière
Je l'ai prise, ton âme entière
dans ce baiser
si chaste et doux
Que sur satin de tes paupières
me sens déjà
un coeur d'époux

SI J'ÉTAIS UN ORFÈVRE

Si j'étais un orfèvre
tout autour de tes lèvres
je voudrais ciseler
l'argent de mes amours
et l'or de mes baisers

Si j'étais musicien
tout autour de tes seins
je pourrais te chanter
l'accord de nos amours
le rythme des baisers

Et si j'étais maçon
du haut de l'étau
m'en irais proclamer
la pierre des amours
le ciment des baisers

Puisque suis ton amant
tout autour de ton sang
je veux te posséder
par le poids des amours
et l'envol des baisers

L'ORIENT SUR TA BOUCHE

Il flotte sur l'émail
du gazouillis des brumes
une lente oraison
C'est le chant des cigales
résonnant ce matin
aux bords de notre escale
Les racines du jour
pantèlent et s'allument

De ton scintillement
le sillage me touche
Paroles d'avenir
sont cerclées de tes bras

Mon dire est impuissant
mais tu m'épelleras
la perle
dont j'épie
l'orient
sur ta
bouche

DANS LE CREUX DE TES MAINS

Rejoins-moi car ce soir
ta douceur, ta présence,
ta source intarissable
de nouvelle espérance
me sont nécessités. –
Ensemble, tendrement
nous pourrons nous bercer

A cette heure l'amour
pénétré de regrets
se fait doux et confiant:
Tranquille apothéose
de cent faits quotidiens
d'où l'expansion naît:
vieilles et simples choses

Sois tendre pour un cœur
qui goutte à goutte donne.
Je m'enivre d'un songe
aux sources de tes seins. –
Je m'abandonne à toi... Recueille-moi, Simonne,
dans le creux de tes mains

Annmarie Sauer

Het licht
meer warmte en gloed
dan duidelijkheid
doet denken aan de dood

Hoe zij
daar zo traag zit
in 't milde avondlicht
op het kruispunt
van de stad
die nergens lag

De koplampen lichten
het leven op
van wie ik nooit kennen kan
in dit diepste donker
dat ik ooit zag

Roadblock everywhere
Accident
Police
Checkpoint
Stop Controle
Ben ik bang
Ik ben bang
van niet
De herders zijn gewapend hier
Nomaden
Zoals
ik

Marcella Baete

TWEE VISSENOGEN

Ik ben niet bang, niet ècht
om in een hoek te kruipen,
neen, dat niet...
Voor die hoge heer met zwarte
aktentas die vragen stelt
en niets schijnt te weten,
over hoe ik heet
en waar ik woon
en met wie
en hoelang
en waarvoor
en wanneer ik geboren ben?
Hij zou nog meer willen vragen,
weten, moest hij durven en vragen,
het ligt op de punt van zijn
aangeslagen witte tong:
hoelang leef jij nog?
Hij heeft twee vissenogen en hij stinkt.

ZIJ HEEFT GELUK

'Ze heeft geluk,' zei hij:
'het weer is goed,
de zon die schijnt, door
fakkels wordt ze begeleid.'

Hij zei: 'Ze heeft geluk,
dat ze er eerder is dan ik,
die zonder leven moet,
een toren die zich sluiten doet.

'Ze heeft geluk,' zei hij,
'de klokken luiden,
er is veel volk gekomen
die haar hun vriendschap tonen.'

'Ze heeft geluk.' zei ik,
'dat die trap zo steil klom,
dat haar schedel open spleet,
dat ze niet van sterven weet.'

'Ja,' zei hij,
'ze heeft geluk.'

DE WASMACHINE

Tussen.

Tussen zwarte hutten
groeien zonnebloemen
en sombere bergen.

Tussen zwarte borsten
liggen reisgebaren
en geitekorsten.

Tussen zwarte nachten
drijven trage dagen
en eindeloos wachten.

Tussen de zwarte gaten
zweven de mensen
en andere maten.

Tussen jou en mij
groeit het welbehagen
van geborgen zijn.

Tussen mijn huis en
supermarkt maak ik mij
dik en dun en weggevlucht.

Tussen...

Tussen de trap, de krant
en de wasmachine
ben ik goed te zien.

Rechttop staat ze en
neemt de schaduw mee.
De lampen zijn gedoofd,
de sloten zijn gelegd.

Ik voel de donkerte
zich om het lichaam weven
en dan het zwijgen niet gehoord,

gevolgd de wijze woorden
onzichtbaar in mij geboord.
Ze heeft het licht zo zonder
mededogen meegenomen.

De ogen sluit ik dicht
kus het lijkkbleek aangezicht
en loop de weg naar een gedicht.

Suzanne Binnemans

AFSCHEID

De vaas met de bloemen
die je gisteren nog maar gaf
het kopje met een restje koffie
koud
wat melk op het kleed
it's no use crying over spilt milk
maar toch
was jij hier maar.

ALS IK VAL

De rails voor me
ik kijk dwars
door mezelf,
door het goed
om m'n lijf
het eeuwige paard
reikhalzend naar jou
ergens - braaf paardje –
hinnikend op mos
tussen de stenen
van leed, dit is
niet mijn naam
die ik hoor
dit is niets
als ik val.

ALS IK VAL (II)

En dan val ik
mijn vingertoppen vallen af
geen toets de werkelijkheid
geen toets de liefde meer
geen kraam dat past
op markten,
voor mij mag heel de bende
weg
zodat ik eindelijk weer eens
die stenen onder me mag voelen –
braaf paardje
slaap.

STAD

Ik loop door straten
met hinderpalen
en voel de mensen denken
dat het kouder wordt
ik blijf bewegen
in het stedse stadse niets
dat overloopt van schrik

BLIJ

Weer zo'n ochtend
de mist valt op je haren
de lichten lachen
groen, geel, rood
je voelt een kerstmis reeds
en natte stenen
ook op het perron
waar je staat te dromen.

Een nieuwe dag
zonder een nieuw leven
toch maar even kijken op de klok
van de klok naar de grond
de koude lucht blijft in je wonen
en tranen in je keel -
de trein is er
en je bent blij.